

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1800/2020
08.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милетић, адвокат из ..., против тужене Трговинско – угоститељске школе „Војислав Николајевић“ из Лесковца, Дубочица бб, ради исплате накнаде трошкова исхране у току рада и регреса, одлучујући о ревизији тужиле АА из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/19 од 30.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, посебна ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/19 од 30.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/19 од 30.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 24 П1 1099/17 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину исплати износе ближе означене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом, као и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада од септембра до децембра 2014. године, за 2015. и 2016. годину и од јануара до августа 2017. године исплати месечне износе ближе означене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да са тужилцем закључи анекс уговора о раду којим ће тужилци, бити признато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и на регрес за коришћење годишњег одмора и утврђена њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада бити изражена у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, а уколико тужена не закључи овакав анекс уговора о раду, пресуда ће се сматрати правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и за њихову исплату тужилци почев од дана подношења тужбе, као и за изражавање накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 9.823,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2877/19 од 30.10.2019. године, жалба тужиле је одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужиле изјавила ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Предмет спора у овом случају је потраживање тужиле накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор. Нижестепени судови су тужбени захтев одбили наставши да је тужиле исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 21/16) и праксом овог суда.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 29.12.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиле није дозвољена. Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић